

Стойчо. Какъ ще се зарадва турчинътъ!

Чавдаря. Добъръ човѣкъ е щомъ се е до-
вѣрилъ на чужди.

— Какво чужди! Цѣло лѣто бѣхме наедно.
Обикна ме като братъ. И тогазъ ми каза. На тур-
чина межешъ душата да вземешъ, когато те обмкне.

— Тебе кой не би обикналъ! Ей, ние сме сед-
мица наедно, а те имамъ за братъ.

— Ние сме една вѣра. А той... но въ турчина
има човѣщина. И както ме изпрати — тѣй искамъ
да ме посрещне... Днесъ трѣбва да замина, че
знамъ какъ ме очаква.

— Добре, Стойчо, добре. Както приказвахме—
тѣй ще стане. Събралъ съмъ 25000. Отъ залькъ
съмъ ги дѣлилъ. Но ще ги дамъ.

— Касметя билъ на тебъ. Ще дѣлимъ на три.
Пъкъ ако се съгласи да вземе тия 25000 — още
по-харно. Двама ще дѣлимъ.

— Каквото направишъ, Стойчо, прието е!

— Гдѣто има съгласие — тамъ има и богат-
ство. Да се почерпимъ; пъкъ да препаша паритѣ
въ кимера — па хайде въ Анадала.

— Добре, Добре!

— Азъ мислѣхъ и друго: твоитѣ пари да ти
стоятъ, пъкъ да отчетемъ една трета отъ имането
за него, ала времената сж таквизи, че да те зало-
вятъ съ злато — не е сигурь... Затуй...

— Тѣй, тѣй, Стойчо. Както си го намислилъ—
тѣй ще бжде.

III.

Влиза Гергина съ шише ракия и чашки.

Стойчо. Булка Йорданице... мжжъ ти е без-